

свое то си име, и повелѣ на народа да носятъ каменіе, запрещено му быде обаче во снѣ, и не направи, а каменіе те стоятъ и до днесъ на онова мѣсто, кое то беше весма красно, и имаше градъ отъ Иллирика созданы, именовъ Преслава.

По смерти Константиновой настана сынъ неговъ Константиій, кой то беше еретикъ. Въ негово то време се собра въ Сардикія градъ Болгарскій соборъ, въ лѣто Господне 346. на кой то Соборъ се собраха, по исчисленію Сократа лѣтописа Греческаго, отъ 37. градове 370. Епископи, между кои то беше и Атанасій великій.

Ликиній же остави по смерти своей сына подобнаго имене, сирѣчь Ликинія, кого то Константинъ гонеше: за кое онъ побѣгна у Скиты те или Болгаре те, въ лѣто Господне 370.

Воцарившуся же въ Грецы те Уаленту Лупкину, появихасе други Болгаре, кои то беха изгнани отъ Траіана задъ Прутомъ. А Мавробиръ пише, зацо изъ Волга дойдоха неколку князове, и се смѣсиха съ Македонскими Болгарами, и обладаха отечество свое, дарованое имъ отъ Александра ради побѣды Индійскаго Царя, и поставиха си краля, въ лѣто Господне 372.

ВУКИЧА.

Отъ Дикефала до Вукича преидоха години 266. Вукичъ деветый краль Болгарскій беше весма сылень и страшень Грекомъ. Отиде со свой родъ исперва въ Маджарска та земля и во Влахія, а послѣ посла извѣстіе Уаленту, да ги пусти да прейдать Дунавъ, и да се населятъ по край него. Уалентъ имъ се обѣща и пусти ги, со согласіе обаче да са покорни Грекомъ, и да му помагать на бой.